

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Secunda morientium tentatio, im patientia, quo modo pellatur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

& animæ suæ, in ultimo discrimine non habet rationem? Denique ægrotus, quoties Christi imaginem intuetur, nonne ab illo discit, negotium animæ non esse differendum? Siquidem Christus nostram operari salutem non distulit in mortem, sed eam statim natus cœpit vsque ad supremum spiritum operari. O nos tardos, tanti ducis, imitatores! Cur paulò post morituri spem tam incertam, fallacem, periculosam, vanam, non relinquimus & auersamur, immò detestamur, & ad luctam vltimam, à qua pendet æternitas, nos non, quàm primùm malè habere, incipimus, & mortem vel à longè suspicari, statim serio accingimus? quod vel ante morbum omnem faciunt, quicumque sapiunt. Enimuerò, eò, ex tali morbo non sis moriturus, sed iterum ad vires tuas rediturus, quid nocebit tibi, morbi admonitione, & mortis timore ad Dominum Deum tuum conuersum esse? Non idcirco morti vicinor eris, quia iudici amicio. Et fortasse ea ipsa de causa vita tibi donabitur, quia Domino vitæ es conciliatus. Vno verbo poenitentiam agere, prodest semper; differre, nocet plerumque.

VI.

2. Tentantur ægroti impatientiâ, etiam cùm vident, aut credunt, se morituros. Crescente enim imbecillitate, & aucto in dies dolore, ac medicis ipsis de vita desperantibus, facile animaduertere potest infirmus, quò res suæ tendant. Cacodæmon igitur, quando spe longioris vitæ lactare talem ampliùs ac deludere non potest, alijs eum machinis aggreditur, vt à poenitentia, & Deo auertat. Mentem enim illius cogitationiq; proponit morbi cruciatus, nauseam ciborum, ardores februm, sitis assidua molestiam, impotentiam dormiendi, lassitudinemque ex assiduis vigilijs ortam; addit somnia subinde, aut phantasias tristissimas; exhibet illi medicamentorum inutilem amaritudinem; impatientiam eorum, qui illi ministrant, & necem optant, vt labore seruiendi liberentur; denique mille arietes illi admouet, vt eum expugnet, ad iram, murmurationem, vindictam, querelas, immò & blasphemias in ipsum Deum incitet. Quæ omnia tantò faciliùs impetrat, quantò maior est cupiditas viuendi, amorque pristinae sanitatis. Hinc sæpe etiam ad illicita, immò & diabolica remedia recurritur, desertoque vitæ authore, exitij nostri

scitor

fititor imploratur. Has tales tentationes Tartareus hostis im-
 mittit, contra quas itidem Fides Christi exemplum opponit.
 Nam & ille in agonia constitutus *cepit contristari, & mœstus esse.* Matth. 26. 37.
 Quia autem vidit, calicem à se transire non posse, prorsus se
 se in caelestis Patris voluntatem resignavit. Immo Petro passio-
 nem illius impedire conanti dixit: *Calicem, quem dedit mihi Pa-* Ioan. 18. 11.
ter, non bibam illum? Et sanè contra cohortem illam potuisset
 habere *plus, quàm duodecim legiones Angelorum*, sed noluit; ut im- Matth. 26. 53.
 plerentur Scripturæ, *quia sic oportet fieri*; utque exemplum cap-
 peremus, quando & nos ad ultimum agonem perueniemus. Tunc
 enim cogitandum est: *quia sic oportet fieri*. Ex necessitate igitur,
 virtus est facienda. Si enim inuiti tunc dolores patiemur, si
 impatientes, si murmurantes, non solùm cruciatus nostros non
 mitigabimus, sed etiam reddemus longè grauiores. Quando
 enim omnia fiunt tolerabiliora; sicut acerbius est, quicquid no-
 bis magis aduersum est. Præterquam, quòd nobis dolores illi
 vice Purgatorij esse possint, si æquo eos animo sustineamus: in-
 dignatione autem, vel Purgatorij incrementum, vel etiam, si
 magna sit illa, Infernum promeremur. Neque sine causa mos
 ille obtinuit, ut morientes iubeantur in Crucifixi imaginem,
 tamquam olim in æneum serpentem, oculos conijcere: inde
 enim discimus carni dicere: *Calicem, quem dedit mihi* (utique
 non sine causa) *amans Pater, non bibam illum?* Etiam si in tua
 esset potestate, sine omni doloris sensu emori; etiam si *duodecim*
legiones Angelorum te consolantium obtinere, tamen satius est, ad
 modum Domini tui, vitam, inter cruciatus, ponere; immò sa-
 tius est, ut S. Gregorius ait: *liberum hinc exire, quàm post hæc vin-* S. Greg li. 4.
cula libertatem, primùm in altero sæculo, *querere.* Piè Bernard. dial. cap. 58.
 S. Bernard. serm. 34. in
 Cant.
 dus in monte Caluarie cruci affixos, comparat tribus hominum
 generibus lecto affixis, per morbos; scribit enim, dolores infir-
 morum aut initium esse inferni, sicut fuerunt nequam & bla-
 sphemanti ex impatientia latroni, qui ex cruce rectè iuit in In-
 fernum: aut esse loco Purgatorij, sicut fuerunt bono & patien-
 ter poenam ferenti latroni, qui statim post mortem admissus est
 in Paradisum; aut deniq; esse vtilis ad merita & præmia augen-
 da, sicut fuerunt Christo, qui dolores suos innocenter simul &

patien-

patienter ferens, promeritus est gloriam corporis, sanctique Nominis sui exaltationem. Quis non vellet, per dolores corporis potius cum bono latrone ire in Paradisum, quam cum altero per eandem crucem, sed cum impatientia toleratam, tendere in Gehennam? immò quis non libentius toleraret quoscumque huius vitæ morbos, quam vel leuissimam Purgatorij pœnam, si pœnam illam rectè nôrit? Quòd si etiam innocens, si sanctus est, cogitet se cum Christo in cruce pendere, & dulcescet illico, quidquid amarum est. Sed vix quisquam adeò perfectus est, ut si hinc sua peccata, inde autem morbi sui dolores expendat, fateri non debeat, debitis suis pœnas suas esse longè clementiores: immò nihil esse, si aspiciat ad Christum patientem. *Super omnia*, inquit S. Bernardus, *te mihi amabilem reddit, ô bone IESU, calix, quem bibisti. Calix, eheu, nimium amarus, myrrha & felle conditus; sed dulcem illam fecit, prestantissimum septima decoctionis, hoc est, infiniti amoris saccharum.* Hoc saccharo vtatur, qui mortis imminenti amaritudinem sentit, & inde tentatur; reddet enim illico aquas tribulationis suæ, (velut olim ligno in aquas misso Moyses) doloresque, pulsâ amaritiae, dulciores.

S. Bernard,
vel alius quis,
cap. 6. de
Passione.

VII.

3. Tentantur ægroti, vel ex ipsa impatientia, vel ex superbia sua, vel ex astutia diaboli, in Fide. Ex impatientia, vt putent non esse DEVM, qui homines sic permittat interire; aut DEVM esse nimis crudelem, qui tantos sinat non commeritum, ægrum pati cruciatus. Ex superbia, vt, quia non capiunt intellectu mysterium SS. Trinitatis, Incarnationis SS. Eucharistiæ, immortalitatis animæ, aut alium Symboli Apostolici articulum; incipiant de eo dubitare, vel omninò eum negare; quia diabolo argumenta contra fidem obijcienti nesciunt responderè. Contra has tentationes Deus nobis ipsam fidem dedit, in eo agone maxime exercèdam. Necessè est ergo, ne hîc superemur, vt in fide benè sumus instructi: nam (heu) quot mortales ad rectè credendū necessaria ignorantes, hîc seducuntur! Deinde necessariū est, vt in fide sim⁹ exercitati, & fidei bonis fundamentis innitamur; scilicet primæ & sumæ veritatis, & totius vniuersalis Ecclesiæ authoritati multum tribuentes; neque nos in disputationem cum diabolo intromittentes. Hoc mentis nostræ sacrificium exigit DEVS, vt
intel-